



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní JUDr. Martinou Radkovou, Ph.D., ve věci

žalobce: **F. L.**
bytem K. 34/2, X P.
zastoupený advokátem Mgr. Václavem Voříškem
sídlem Ledčická 649/15, 184 00 Praha 8

proti
žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**
sídlem Jeremenkova 40a, 779 11 Olomouc

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 8. 2018, č. j. X, ve věci přestupku

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává.**
- III. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl odvolání a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Olomouce (dále jen „magistrát“) ze dne 17. 4. 2018, č. j. X. Magistrát tímto rozhodnutím uznal žalobce vinným ze spáchání dvou přestupků.
2. Přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění účinném do 30. 6. 2017, se žalobce dopustil z nedbalosti porušením § 6 odst. 8 zákona o silničním provozu tím, že dne 23. 3. 2017 kolem 23.15 h v Olomouci na ulici Polská, v parkovacím pásu při pravém okraji ve směru jízdy z centra města, jako řidič osobního motorového vozidla tov. zn. Alfa Romeo, RZ X, při silniční kontrole na výzvu policisty **nepředložil řidičský průkaz.**

3. Přestupku podle § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu se měl žalobce dopustit úmyslně porušením § 5 odst. 1 písm. g) zákona o silničním provozu tím, že dne 24. 3. 2017 kolem 00.20 h na pracovišti chirurgické ambulance Vojenské nemocnice Olomouc, Pasteurova 13, Olomouc, po provedení pozitivního testu na soupravě DrugWipe 5S se přes výzvu policisty **odmítl podrobit lékařskému vyšetření s odběrem biologických materiálů** (krve a moči) podle zvláštního právního předpisu ke zjištění, zda při řízení předmětného vozidla dne 23. 3. 2017 kolem 23.15 h v Olomouci na ulici Polská nebyl ovlivněn jinou návykovou látkou než alkoholem.
4. Magistrát uložil žalobci za citované přestupky pokutu ve výši 30 000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 16 měsíců od právní moci rozhodnutí.
5. **Žalobce v žalobě** namítal **nepřezkoumatelnost** rozhodnutí pro nedostatek důvodů. Správní orgány nevypořádaly veškeré jeho námitky a důkazní návrhy.
6. Žalobce namítal, že magistrát do zákazu činnosti **nezapočetl** dobu, po kterou žalobce již zákaz činnosti za údajný přestupek vykonal, a to v délce asi čtyř měsíců. Napadené rozhodnutí magistrátu ze dne 17. 4. 2018 není prvním rozhodnutím ve věci. První rozhodnutí o vině žalobce magistrát vydal dne 9. 8. 2017 a nabylo právní moci dne 18. 8. 2017. Žalobce proti němu podal odvolání, ale to žalovaný jako nepřípustné zamítl. Následně žalovaný toto první rozhodnutí magistrátu zrušil v přezkumném řízení dne 12. 12. 2017. Žalobci měla být tato doba započtena podle § 47 odst. 3 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění účinném ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“), obdobně, jak se započítává doba, po kterou byl pachateli zadržen řidičský průkaz.
7. Žalobce policistům **řidičský průkaz nepředložil**, protože na jeho předložení **netrvali** poté, co jim žalobce sdělil, že ho má v kufru a že by jej musel pracně vytahovat. Policisté ostatně museli lustrovat v informačním systému, zda je žalobce držitelem řidičského průkazu, což bylo spolehlivější, protože z předložení řidičského průkazu nelze mít za prokázané, že je řidič držitelem řidičského průkazu, neboť může mít například vysloven zákaz činnosti a toliko řidičský průkaz neodevzdat. K prokázání tohoto tvrzení (že policisté netrvali na předložení řidičského průkazu) žalobce navrhoval provést jako důkaz výslech svého spolujezdce. Tento důkazní návrh byl odmítnut jako nadbytečný. Ani z výpovědi policistů přitom nevyplývá, že by nedošlo k situaci, kterou tvrdí žalobce.
8. Dále žalobce namítal, že správní orgány do podání žaloby **névypořádaly námitku podjatosti** v doplnění odvolání ze dne 8. 12. 2017, což je postup v rozporu s § 14 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění účinném ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí (dále jen „správní řád“).
9. Žalobce namítal, že námitka podaná dne 16. 6. 2017 paní Š. nebyla vyřízena. I když Asociace pro poskytování právní ochrany, z. s. (dále jen „asociace“), v době podání námítky podjatosti neexistovala, je absurdní tvrdit, že námitku podjatosti podal neexistující subjekt. Přitom magistrát s asociací jednal jako se zmocněncem žalobce a nevyzval žalobce ani zmocněnce, aby odstranily případné vady zastoupení. Postup správních orgánů byl pro žalobce překvapivý, protože žalovaný konstatoval, že žádný z úkonů asociace není platný. Žalobce poukázal na § 127 a § 17 odst. 2 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění účinném ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí (dále jen „občanský zákoník“).

10. Podstata námitky podjatosti spočívala v tvrzeném systému odměňování úředníků podle toho, jak rozhodují, k čemuž žalobce navrhl zcela způsobilé dokazování (porovnání rozhodovací praxe úředníků a jejich odměn). Správní orgán nemůže rozhodovat nestranně, protože rozhodnutí o vině a uložení sankce je v jeho přímém ekonomickém zájmu.
11. Žalobce namítal podjatost žalovaného a oprávněné úřední osoby Mgr. L. H., protože se úspěšně snažil žalobci znemožnit podat proti němu námitku podjatosti. Ačkoliv žalobce v rámci odvolání dne 3. 5. 2018 požádal o sdělení, která úřední osoba bude o odvolání rozhodovat. Žalovaný žalobci tuto informaci sdělil až dne 13. 8. 2018, tedy den před doručením žalobou napadeného rozhodnutí. Žalovaný měl v souladu se správním řádem tuto informaci poskytnout žalobci do 30 dnů. Sdělení informace, kterou se žalobce dozvěděl stejně z napadeného rozhodnutí, tak ztratilo význam.
12. Žalobce namítal porušení zásady bezprostřednosti **změnou oprávněné úřední osoby** magistrátu. Ode dne 10. 1. 2018 se novou oprávněnou úřední osobou stala Mgr. B. Samotnému dokazování však byla přítomna paní A. Žalobce měl právo na to, aby magistrát zopakoval dokazování včetně svědeckých výpovědí policistů před novou oprávněnou úřední osobou. Jen stěží může nová oprávněná úřední osoba hodnotit projev policistů, jejich věrohodnost, jistotu, rychlost reakcí na položené otázky a další aspekty svědčící o jejich věrohodnosti, když nebyla přítomna u jejich výpovědí. Přitom je to právě nová oprávněná úřední osoba, která provádí hodnocení důkazů. Správní řád na takovou situaci nepamatuje. S ohledem na skutečnost, že je vedeno řízení trestního charakteru, je vhodné analogicky vycházet z trestního řádu.
13. Žalobce namítal, že uložená **sankce je nezákonná a její odůvodnění nepřezkoumatelné**. Magistrát nezohlednil všechna zákonná kritéria a u kritérií, která hodnotil, neuvedl, jaký vliv mělo to které kritérium na konečnou výši sankce, ani neuvedl, zda se jedná o kritérium polehčující či přitěžující. Magistrát nijak nezohlednil čas uprostřed noci s nulovým provozem. Podle závěru lékaře žalobce pod vlivem návykové látky nebyl, a proto bylo další odborné lékařské vyšetření nadbytečné. Policisté si mohli snadno vylustrovat, zda je žalobce držitelem řidičského oprávnění, což také učinili. Trestání nepředložení řidičského průkazu je pak formalistické. V řízení došlo ke značným průtahům, což mělo být zohledněno ve prospěch žalobce. Průtahy zapříčinily výhradně správní orgány. Vadou bylo, že magistrát při rozhodování o sankci nijak nezohlednil a ani nepopsal svou rozhodovací praxi, majetkové poměry žalobce, pro kterého je pokuta likvidační. Magistrát také nezohlednil, že žalobce je osobou věkem blízkou nezletilému, která nemá dostatek životních zkušeností. Magistrát neoprávněně kladl žalobci při výměře sankce k tíži, že se nedostavil k ústnímu jednání ani k seznámení se s podklady, což není jeho povinnost a nijak to nevypovídá o závažnosti přestupku. Žalobci nelze legitimně klást k tíži ani to, že neprojevil lítost nad spáchanými přestupky, když je nespáchal a tvrdil to od počátku. Přístup magistrátu je v rozporu se zákazem donucování k sebeobviňování. Magistrát nijak neodůvodnil výši sankce, pouze napsal, že je přiměřená závažnosti spáchaných přestupků.
14. Žalobce namítal, že se nedopustil přestupku podle § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu. Poté, co lékař ve Vojenské nemocnici Olomouc po provedení fyziologického vyšetření konstatoval, že žalobce není pod vlivem návykové látky a také po negativním druhém orientačním vyšetření **policisté nadále netrvali na provedení odborného lékařského vyšetření** spojeného s odběrem krve a moči, žalobce byl propuštěn a šel domů. K tomu žalobce navrhoval provést jako důkaz svědecké výpovědi lékaře,

zdravotních sester a svého spolujezdce. Správní orgány odmítly provést tyto důkazy jako nestandardní. Magistrát připustil pouze výslech policistů a nebyla tak dodržena kontradiktornost řízení.

15. Žalobce namítal, že je nelogické a nestandardní, aby se dobrovolně dostavil do Vojenské nemocnice Olomouc a podrobil se lékařskému ošetření s negativním závěrem a následně odmítl odběr biologického materiálu. K tomu magistrát uvedl, že mu je **z úřední činnosti známo**, že je takový postup obvyklý. Taková úvaha magistrátu je nepřezkoumatelná, magistrát neuvedl, z jakých řízení je mu tato skutečnost známa. Podle advokáta žalobce je naopak obvyklé, že k odmítnutí odběru biologického materiálu dojde bezprostředně po pozitivním orientačním vyšetření.
16. Žalobce namítal, že policisté se k němu **chovali nevhodně a nezdvořile**, což magistrát vypořádal tím, že se žalobce na videozáznamu usmíval a že není v jeho pravomoci hodnotit chování policistů. Podle žalobce úsměv neznamena, že by ho policisté neuráželi. Magistrát by měl v tomto kontextu hodnotit věrohodnost policistů. Žalobce navrhoval vyslechnout k chování policistů svědky, k tomu se správní orgán nevyjádřil a jedná se o opomenutý důkaz.
17. **Magistrát neoprávněně předjímal**, že by si lékař daný skutek nepamatoval. Nelze předjímat, co svědek vypoví ještě před tím, než je vyslechnut. Stejně tak předem nemůže správní orgán hodnotit, co by (ne)vypověděl spolujezdec žalobce. Ten se sice na videozáznamu nacházet nemusí, nicméně je nesporné, že ve vozidle byl, toto uvedli i policisté. Žalobci není známo, odkud magistrát dovodil, že spolujezdec žalobce nebyl přítomen ve Vojenské nemocnici Olomouc, z žádného podkladu rozhodnutí to nevyplývá a magistrát neuvedl, jak k tomuto závěru dospěl.
18. **Neexistuje ani jeden důkaz** o tom, že se žalobce přestupku dopustil. Závěr o vině žalobce je postaven pouze na výpovědích policistů a na písemnostech, které tito policisté sepsali a poskytli magistrátu.
19. **Žalobce nebyl nikdy policisty poučen** o následcích nevyhovění výzvě k odběru biologického materiálu a k tomu taktéž navrhoval vyslechnout výše označené svědky. To žalobci magistrát neumožnil a porušil jeho právo na spravedlivý proces.
20. Žalobce namítal **nesprávnou skutkovou a právní kvalifikaci**. Podle žalovaného nebyla nová právní úprava (zákon o ochraně zdraví) pro žalobce příznivější. Žalobce zastával opačný názor. Porovnáním sankcí za přestupek podle § 125c odst. 5 písm. d) zákona o silničním provozu a podle § 35 odst. 1 písm. p) zákona č. 65/2017 Sb., o ochraně zdraví před škodlivými účinky návykových látek, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „zákon o ochraně zdraví“ nebo „zákon č. 65/2017 Sb.“) lze dospět k závěru, že v obou případech jsou horní hranice sankcí stejné (50 000 Kč). V případě přestupku proti zákonu o ochraně zdraví nejsou stanoveny spodní hranice a lze od sankce upustit. Pro žalobce je nepochybně výhodnější, pokud je dolní hranice sankce neomezená. Formulace v zákoně o ochraně zdraví „lze uložit pokutu“ znamená, že správní orgány ji vůbec nemusí uložit, což je pro žalobce výhodnější. Proto měl být přestupek kvalifikován jako přestupek proti zákonu o ochraně zdraví. V případě pochybností je nutno upřednostnit výklad, který je pro žalobce příznivější v souladu se zásadou *in dubio mitius*.

21. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že žalobní námitky jsou obsahově totožné s námitkami z řízení před magistrátem a odvolacími námitkami, se kterými se magistrát a žalovaný ve svých rozhodnutích vypořádaly a na těchto závěrech nadále žalovaný setrval.
22. **Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci přezkoumal** napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.).
23. Soud zjistil ve vztahu k souzené věci ze správního spisu z oznámení přestupku Policie České republiky (dále jen „policie“) spáchání přestupku tak, jak je uvedeno výše. Žalobce během silniční kontroly nepředložil svůj řidičský průkaz a po pozitivním orientačním vyšetření ovlivnění jinými návykovými látkami byl vyzván k lékařskému vyšetření spojenému s odběrem žilní krve a moči a i přes řádné poučení o dalších následcích ho ve Vojenské nemocnici Olomouc na ulici Pasteurova odmítl. Oznámení je podepsáno oběma policisty.
24. Podle úředního záznamu policie ze dne 24. 3. 2017 při kontrole dodržování zákazu požívání alkoholických nápojů a omamných psychotropních látek před či během jízdy hlídka zastavila předmětné vozidlo a po celou dobu kontroly bylo toto vozidlo pod dohledem zadní kamery služebního vozidla, aby nedošlo k záměně řidiče a spolujezdce. Řidič předmětného vozidla neměl při sobě řidičský průkaz ani občanský průkaz. Po pozitivním výsledku zkoušky zjištění cannabisu a amfetaminu/metamfetaminu žalobce uvedl, že kolem 23. hodiny užil jeden joint marihuany a že užíval léky „na cvičení“ Tribulus a Lipus 6. K původu drog se odmítl vyjádřit, pouze uvedl, že je užil dne 20. 3. 2017 na oslavě v Přerově. Spolujezdec žalobce byl ztotožněn podle občanského průkazu. Výsledek detekční soupravy byl zaznamenán na fotografiích. Žalobce byl dobrovolně převezen do Vojenské nemocnice Olomouc k odběru biologického materiálu, které po řádném poučení odmítl. Toto je rovněž uvedeno v protokole o lékařském toxikologickém vyšetření, které podepsal lékař. Podle protokolu v čase 00.15 h žalobce uvedl, že není nemocný, že je nachlazený, že odběr krve a moči odmítl po poučení a podle lékaře nejevil podezření na užití návykové látky. Kamerový záznam na CD je součástí spisu.
25. Podle lékařské zprávy Vojenské nemocnice Olomouc ze dne 24. 3. 2017 byl žalobce přivezen pro pozitivní výsledek cannabisu a amfetaminu a odmítl odběr biologického materiálu i přes opakované poučení policisty o dopadu odmítnutí odběru. Podepsaný chirurg uvedl, že prohlídce byly přítomny dvě sestry s uvedením jejich příjmení. Zpráva byla sepsána v 00.22 h.
26. Podle evidenční karty měl žalobce v bodovém hodnocení zapsány čtyři body a v evidenci přestupků tři záznamy (všechny za překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci).
27. Policista J. T. ve své svědecké výpovědi dne 7. 6. 2017 mj. uvedl, že po pozitivní zkoušce na návykové látky byl žalobce vyzván k odběru biologického materiálu a následoval policisty do Vojenské nemocnice Olomouc. Žalobce se nechal vyšetřit lékařem, ale odmítl odběr krve a moči. Proto svědek žalobce opětovně vyzval k podrobení se odběru biologického materiálu s poučením následků jeho odmítnutí. Žalobce i po poučení odběr biologického materiálu odmítl a toto zaznamenal i lékař do protokolu. Následně žalobce odešel z nemocnice. K dotazu magistrátu, kdo z policistů vyzval žalobce k podrobení se lékařskému vyšetření spojenému s odběrem biologického materiálu, svědek uvedl, že on.

Žalobce byl vyzýván opakovaně k tomu, aby se podrobil lékařskému vyšetření a byl poučen o následcích odmítnutí tohoto vyšetření. Z žalobce byla cítit marihuana.

28. Policista J. M. ve své svědecké výpovědi dne 7. 6. 2017 uvedl, že kolega vyzval žalobce k předložení potřebných dokladů a žalobce mu předložil pouze doklady od vozidla. Následně kolega provedl zjištění totožnosti řidiče lustrací. Svědek vyzval řidiče k dechové zkoušce, která byla negativní, a následně ho vyzval ke zkoušce na přítomnost jiné návykové látky, která byla pozitivní. Na základě toho kolega T. žalobce vyzval k odběru biologického materiálu a žalobce je následoval do Vojenské nemocnice Olomouc. Žalobce se nechal vyšetřit lékařem, ale odmítl odběr krve a moči. Proto kolega žalobce opětovně vyzval k podrobení se odběru biologického materiálu s poučením o následcích jeho odmítnutí. Žalobce i po poučení tento odběr odmítl a toto zaznamenal i lékař do protokolu. K dotazu magistrátu, jestli bylo žalobci sděleno, že je povinen podrobit se lékařskému vyšetření s odběrem biologických materiálů i přesto, že se podrobil orientačnímu testu na přístroji DrugWipe 5S, svědek uvedl, že ano. K dotazu magistrátu, kdo z policistů vyzval žalobce k podrobení se lékařskému vyšetření, svědek uvedl, že to byl kolega T. K dotazu magistrátu svědek sdělil, že žalobce byl poučen o následcích odmítnutí lékařského vyšetření a byl k vyšetření vyzýván opakovaně. Podle svědka byl z vozidla cítit silný zápach marihuany.
29. Po udělení plné moci žalobce písemně namítl, že se podrobil orientačnímu i lékařskému vyšetření a lékař uzavřel, že žalobce nejevil známky užití návykové látky. Proto policisté netrvali na odběrech a žalobce propustili domů. Žalobce nebyl poučen o následcích odmítnutí výzvy k podrobení se odebrání vzorku moči a krve a policisté takovou výzvu vůči němu vůbec neučinili, což může dosvědčit spolujezdec. Policisté žalobce nepoučili, že nesmí před provedením vyšetření činit zakázané činnosti, což může dosvědčit spolujezdec. Pokud bylo orientační vyšetření neprůkazné, policisté nebyli oprávněni výzvu k lékařskému vyšetření učinit. Z opakovaného orientačního vyšetření, ke kterému došlo po negativním lékařském ošetření, se jednalo o vyšetření na výslovnou žádost žalobce, aby nemusel hradit náklady na odběr moči, respektive nemusel se této ponižující záležitosti podrobovat, když to není nutné. Opakovaný test není zaprotokolován v záznamech policistů a jeho průběh mohou dosvědčit navrhovaní svědci. Opakovaným orientačním vyšetřením nebyla přítomnost návykových látek zjištěna. Rovněž lékařským vyšetřením motoriky jiných projevů stavu organismu žalobce dospěl lékař v závěru, že žalobce pod vlivem návykové látky není, přičemž se jedná o odborníka s dlouholetými zkušenostmi. Testy na přítomnost návykových látek jsou opakovaně podrobovány kritice pro nevysvětlitelnou diskrepanci výsledku. Proto žalobce navrhl výslech lékaře. Žalobce navrhl ohledání testu a výslech policistů i spolujezdce, protože integrovaná kontrolní linka neukazovala, že by test byl plně funkční a že byl screeningový test správně proveden. Policisté rovněž v rozporu s návodem test skladovali na palubní desce, kde se zahříval nad povolených 40 °C topením vozidla. Žalobce si vzpomněl, že detektor byl vlhký, což je v rozporu s požadavky výrobce. Žalobce namítal, že ho policisté nevyzvali k předložení potřebných dokladů. Toto nevyplývá ani z úředního záznamu a oznámení přestupku. Žalobce si řidičský průkaz omylem zabalil do kufru a jeho předložení po lustraci bylo už zbytečné. Podle žalobce lékařská zpráva a úřední záznamy nemají žádnou vypovídací hodnotu, protože je nepodepsal. Zmocněnec žalobce převzal šest dlouhých videozáznamů bez zvuku a nemá čas je sledovat. Žalobce vznesl námitku podjatosti proti všem zaměstnancům magistrátu, protože jsou pozitivně motivováni ukládat pokuty.

30. Magistrát v **rozhodnutí o přestupku** ze dne 8. 8. 2017 k námitce podjatosti uvedl, že i kdyby ji vyhodnotil jako námitku podjatosti úřední osoby, nemohl by k ní přihlédnout, neboť nebyla uplatněna bez zbytečného odkladu. Výnos pokut jde do rozpočtu územně samosprávného celku a řešení přestupku je výkonem státní správy. Ukládání pokut není bez dalšího důvodem podjatosti pracovníka orgánu územně samosprávného celku i přes jeho pracovní vztah k magistrátu. Žádné další skutečnosti v námitce žalobce neuvedl, a proto ji magistrát neposoudil jako námitku podjatosti. Ostatně, žalobce byl zastoupen a magistrát shledal v podání námítky podjatosti známé obstrukční jednání.
31. K dokazování magistrát uvedl, že svědecké výpovědi jsou v souladu a nevykazují rozdíly či nesrovnalosti. Policisté vypovídali a zjistili skutečnosti při svém povolání a nemají důvod na bezdůvodném poškození žalobce. Svědecké výpovědi magistrát vyhodnotil jako věrohodné, nezaujaté a nezkreslené a vycházel z nich při rozhodování ve věci. Odmítnutí lékařského vyšetření potvrdili oba zasahující policisté ve svých svědeckých výpovědích.
32. **Žalobce v odvolání** namítal, že ve věci rozhodla osoba, o jejíž nepodjatosti nebylo rozhodnuto, o obstrukci se nejednalo, úředníci jsou finančně a jinak motivováni, aby ukládali co nejvíce pokut a vyřízení námítky podjatosti by nezabralo víc než několik hodin nebo desítek minut. Obce získávají za hospodářské výsledky politické body, neboť peníze vybrané na pokutách například umožní rekonstrukci mateřské školy ap. Spravedlnosti se často obvinění domohou až u správních soudů, které na uložených pokutách nijak nekořistí. Námitka podjatosti byla konkrétní.
33. Magistrát nectil presumpci neviny tím, že odmítl provést navrhované důkazy. Magistrát neuvedl, proč provedené důkazy odmítl provést. Proti tvrzení policistů stálo tvrzení žalobce a bylo namístě provádět další dokazování. Z vyšetření lékařem vyšlo najevo, že žalobce nebyl pod vlivem návykových látek. Je velmi nestandardní, aby se řidič dobrovolně podrobil orientačnímu vyšetření, dobrovolně se nechal převézt do nemocnice, dobrovolně se podrobil lékařskému vyšetření s negativním výsledkem a následně odmítl po řádné výzvě a poučení odběr biologického materiálu. Žalobce nebyl k odběru policisty vyzván. Orientační test byl přehráván na topení, což magistrát vypořádal tím, že z videozáznamu vyplývá, že policisté vystoupili z vozidla v bundách a že vše provedli správně. Taková úvaha je absurdní.
34. Magistrát rozhodoval podle zákona č. 65/2017 Sb., který však v době spáchání údajného přestupku ani nebyl účinný. Podle žalobce měla být odpovědnost posouzena podle zákona o odpovědnosti za přestupky, který je pro žalobce příznivější. Uložená sankce je nezákonná a její výměra nepřezkoumatelná, magistrát měl zohlednit délku řízení. Magistrát se nezabýval všemi zákonnými kritérii, svou rozhodovací praxí a neuvedl, jestli se jedná o polehčující či přitěžující okolnost nebo jaký má vliv na konečnou výši sankce. Nezákonně byl žalobci uložen zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel. Řidičské oprávnění v jednotlivých skupinách se vždy získává zvlášť.
35. Dále žalobce namítal, že policisté nebyli v předepsaném služebním stejnokroji, a proto nebyli oprávněni žalobce vyzvat k podrobení se vyšetření na přítomnost jiné návykové látky a nemohlo ani dojít k odmítnutí výzvy, protože žádná zákonná výzva nebyla učiněna.
36. Jako vhodné dokazování k námitce podjatosti žalobce viděl statistickou analýzu rozhodovací praxe a výši platu a jiných odměn oprávněných úředních osob na úseku dopravních přestupků za posledních 12 měsíců.

37. Odvolání podala Š. Š. jako předseda asociace ze své datové schránky. Š. Š. obdržela výzvou k doplnění odvolání a poté doručila magistrátu výpověď plné moci. Rozhodnutí magistrátu o přestupku obdržel (vložením do schránky) i žalobce.
38. Žalovaný v rozhodnutí o odvolání ze dne 29. 11. 2017 zamítl odvolání žalobce jako nepřípustné, protože odvolání podala asociace, která byla založena, ale nevznikla. Toto rozhodnutí žalobce převzal dne 6. 12. 2017.
39. Magistrát obdržel dne 8. 12. 2017 rozsáhlé doplnění odvolání s námitkami jako v písemném vyjádření podle bodu 29 tohoto rozsudku. Doplnění odvolání bylo magistrátu zasláno z adresy X a na podatelnu magistrátu doručeno dne 12. 12. 2017.
40. **Žalovaný v rozhodnutí o odvolání ze dne 12. 12. 2017** zrušil rozhodnutí magistrátu o přestupku ze dne 8. 8. 2017 v přezkumném řízení podle správního řádu, protože „výrok o vině výrazným způsobem odporuje podkladům rozhodnutí“ a magistrát neužil správně relevantní právní úpravu.
41. **Magistrát v rozhodnutí o přestupku ze dne 17. 4. 2018** vyšel z úředního záznamu, záznamu o kontrole řidiče, oznámení přestupku, protokolu o lékařském a toxikologickém vyšetření, fotografií s výsledky testu přístrojem DrugWipe 5S, výpisů evidenční karty řidiče, ambulantního nálezu lékaře Vojenské nemocnice Olomouc, z kamerového záznamu z vozidla policie, z výpovědí policistů a vyjádření žalobce.
42. Podání žalobce, ve kterém namítal podjatost všech zaměstnanců, protože je pevně plánovaný výnos z pokut, neshledal magistrát jako námitku podjatosti, ale jako zneužití práva, žalobce ji na výzvu magistrátu nedoplnil. Ověřené osoby nebyly zaujaté a nebyla zde důvodná obava ovlivňování úředníka vedením magistrátu. Pokud by byla námitka systémové podjatosti důvodná, nebylo by možné o přestupku rozhodnout.
43. K návrhu na výslech spolujezdce a lékaře Vojenské nemocnice Olomouc magistrát uvedl, že skutkový stav byl zjištěn dostatečně shora citovanými důkazy a podklady. Výsledky zasahujících policistů, lékařské zprávy a protokol o kontrole řidiče spolu s výsledkem testu přístroje DrugWipe 5S byly dostačující, lékař by si již nepamatoval na podrobnosti věci a spolujezdec na videozáznamu nefiguroval.
44. K námitce urážlivého a nestandardního chování policistů magistrát uvedl, že není v jeho pravomoci řešit stížnosti na jejich chování. Žalobce se mohl dostavit k jednání, kde proběhly jejich výsledky a mohl jim klást dotazy a vyjasnit nesrovnalosti. Na videozáznamu je vidět, že žalobce se po celou dobu kontroly usmívá. Podle jmenovaných důkazních prostředků magistrát o postupu policistů nepochyboval.
45. K námitce, že policisté po pozitivním testu při silniční kontrole po žalobci lékařské vyšetření s odběrem biologického materiálu již nepožadovali, magistrát uvedl, že žalobce se mohl zúčastnit výslechu policistů a zde toto tvrzení vyjasňovat. Magistrátu je známo, že se běžně řidiči podrobí testu při silniční kontrole a poté absolvují lékařské vyšetření s odběrem krve, které jediné je přímým důkazem o ovlivnění jinými návykovými látkami, což by byl přečin ohrožení pod vlivem návykové látky
46. Námitku, že policisté neprovedli test správně, protože byl skladován na palubní desce, kde byla teplota 40° C, magistrát vyvrátil tím, že byla březnová noc, policisté podle videozáznamu byli v bundách. Pokud by nebyly splněny podmínky provedení testu (tj. i teplota do 40° C), přístroj by výsledek nezobrazil.

47. Magistrát rozporoval i tvrzení žalobce, že mu nesdělil, v které části šesti hodinových videozáznamů se nachází relevantní skutečnosti. To mu magistrát sdělil písemností ze dne 2. 2. 2018 a jde o záznam o délce 27 minut z přední a zadní kamery, celkem 54 minut a dá se zrychlit.
48. K námitce absence materiálního znaku přestupku spočívajícího v nepředložení řidičského průkazu, protože si ho policisté mohli vylustrovat a navíc mu sdělili, že ho nepotřebují, když ho chtěl vzít z kufru, magistrát uvedl, že žalobce byl povinen řidičský průkaz předložit a na záznamu je vidět, že na konci kontroly kufr otvíral, tak ho měl policistům předložit.
49. Magistrát souhlasil se žalobcem v tom, že úřední záznamy nebyly důkazem, ale jen podpůrným podkladem rozhodnutí, protože přestupky byly prokázány svědeckými výpověďmi policistů, fotodokumentací a videozáznamem.
50. Důvod pro mimořádné snížení pokuty podle zákona o odpovědnosti za přestupky magistrát neshledal. K namítané délce řízení magistrát poukázal, že byla způsobena nevhodnou volbou zmocněnce žalobcem a rozsahem námitek. Procesní obstrukce nemohou vést ke snížení sankce.
51. Námitku protiústavnosti přestupku spočívajícího v odmítnutí lékařského vyšetření s odběrem biologického materiálu magistrát odmítl s tím, že řidič není donucován k vyšetření násilím a je na něm, zda odběry strpí, a že přijetím argumentu žalobce by nebylo možné řidiče pod vlivem jiné návykové látky postihnout.
52. Námitku žalobce, že policisté nebyli ve stejnokroji, vyvrátil videozáznam.
53. K námitkám k uloženým sankcím magistrát hodnotil jako přítěžující okolnost, že se žalobce dopustil více přestupků. Podle magistrátu se nelze zabývat všemi zákonnými kritérii při ukládání sankcí, ale jen těmi, která jsou známa, a dále nelze popisovat, jaké sankce uložil magistrát jiným obviněným z přestupku.
54. Podle magistrátu o pozitivní orientační zkoušce na přítomnost jiné návykové látky přístrojem DrugWipe 5S byla důvodná výzva policistů k tomu, aby se žalobce podrobil lékařskému vyšetření s odběrem biologických materiálů. To žalobce odmítl, jak vyplývá z protokolu o lékařském a toxikologickém vyšetření a ze zprávy lékaře Vojenské nemocnice Olomouc. To potvrdily dále svědecké výpovědi policistů, kteří jednoznačně potvrdili, že žalobce byl náležitě poučen a k vyšetření s odběrem opakovaně vyzván, ale odmítl ho. Žalobce učinil toto jednání v nepřímém úmyslu. Žalobce policistům při kontrole sdělil, že užil jeden joint marihuany a policisté uvedli, že z vozidla otevřeného žalobcem byl cítit silný zápach marihuany. Pprap. T. uvedl, že žalobce jevil známky ovlivnění jinou návykovou látkou a byla z něho cítit marihuana.
55. To, že žalobce nepředložil na výzvu policistům řidičský průkaz, bylo prokázáno výpověďmi policistů. Pprap. T. ve své výpovědi uvedl, že žalobce mu předložil jen doklady od vozidla, ale občanský a řidičský průkaz nepředložil. Pprap. M. tyto skutečnosti potvrdil. Zde šlo o nedbalost vědomou.
56. Magistrát při ukládání sankcí přihlédl ke způsobu jejich spáchání. Žalobce věděl, že se dopouští přestupků, protože o tom byl policisty poučen. Jako polehčující okolnost magistrát shledal to, že přestupky neměly za následek žádné materiální škody a nedošlo k přímému ohrožení zdraví či života žalobce a dalších osob. Charakter místa a čas spáchání přestupků nebyl podle magistrátu podstatný, neboť nehraje roli, kde a kdy se řidič odmítne

Shodu s prvopisem potvrzuje M. N.

podrobit lékařskému vyšetření a kdy a kde nepředloží řidičský průkaz. Osobu žalobce magistrát posuzoval podle evidenční karty řidiče. Žalobce se v posledním roce nedopustil žádného přestupku, který se eviduje v kartě řidiče. Žalobce se v posledních třech letech dopustil tří méně závažných přestupků v dopravě. Žalobce se nedostavil k ústnímu projednání přestupku, s magistrátem nespolupracoval a neprojevil nad svým jednáním lítost.

57. **Žalovaný v rozhodnutí o odvolání** k námitce, že došlo ke změně oprávněné úřední osoby, což je nepřipustné a magistrát tím porušil právo obdobné právu na zákonného soudce, uvedl, že právo na zákonného úředníka neexistuje a čl. 38 odst. 1 Listiny základních práv a svobod a § 41 a násl. zákona č. 6/2002 Sb., o soudech a soudcích, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí, hovoří pouze o soudci. Ustanovení § 15 odst. 2 a 4 správního řádu přímo počítá s tím, že se na rozhodování podílí více úředních osob (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2016, č. j. 4 As 270/2015-42, bod 41, podle kterého smyslem sdělení jména oprávněné úřední osoby je to, aby účastník řízení věděl, kdo bude jeho věc rozhodovat, ale právo na „zákonného úředníka“ zde není). Proto zde nebyla ani nutnost opakovat dokazování kvůli změně oprávněné úřední osoby. Za použití argumentu *ad absurdum* by magistrát musel opakovat dokazování i před vedoucím zaměstnancem, který se před tím dokazování neúčastnil. To by však bylo v rozporu se zásadami minimalizace nákladů a obtěžování dotčených osob.
58. Podle žalovaného zmocněnec odvolacími důvody žalobce kriminalizoval poukazováním na páčání trestné činnosti. Zjištění, zda byl žalobce pod vlivem jiné návykové látky, sám žalobce zabránil odmítnutím lékařského vyšetření s odběrem biologických materiálů. Společné řízení o sbíhajících se přestupcích magistrát vedl.
59. K nevypořádané námitce podjatosti žalovaný korigoval názor magistrátu, že nejde o námitku podjatosti, a to tak, že ji podala neexistující osoba (asociace) a nejde o podání. Další námitku podjatosti žalobce nepodal.
60. Tvzení žalobce, že sdělil policistům, že má řidičský průkaz v kufru a že jeho předložení poté již policisté nepožadovali, shledal žalovaný jako nevěrohodné a vyvrácené ostatními důkazy, zejména výpověďmi policistů, které odpovídaly úředním záznamům. Nadto je za běžného stavu nepravděpodobné, že by policisté od výzvy upustili nebo si výzvu „rozmysleli“, zvláště když kontrola probíhala dlouhou dobu. Věrohodnost tvrzení žalobce významně snižuje i uvedení tohoto tvrzení teprve až v doplnění odvolání, tedy více než po roce, co byl žalobce seznámen s obviněním. Proto žalovaný odmítl návrh na doplnění dokazování výsledkem spolujezdce. Totéž platí v případě námítky, že žalobce nebyl náležitě poučen o následcích nevyhovění výzvě k lékařskému vyšetření s odběrem biologického materiálu. Navíc žalobce jako držitel řidičského oprávnění má odbornou způsobilost k řízení motorových vozidel, která zahrnuje i znalost právních předpisů v oblasti provozu na pozemních komunikacích.
61. K námitce, že odběr moči i krve přesahuje ústavně aprobovatelnou míru zásahu do osobní integrity, žalovaný odkázal na § 5 odst. 1 písm. g) zákona o silničním provozu a na související § 16 odst. 3 zákona č. 379/2005 Sb., o opatřeních k ochraně před škodami působenými tabákovými výrobky, alkoholem a jinými návykovými látkami a o změně souvisejících zákonů, ve znění účinném ke dni spáchání přestupku, které splňují limity podle čl. 4 odst. 1 a 4 a čl. 7 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, podle kterých lze na základě zákona a v jeho mezích omezit právo na nedotknutelnost osoby.

62. K námitce žalobce, že měl být posouzen podle § 35 později účinného zákona č. 65/2017 Sb., protože je pro něj příznivější, žalovaný uvedl, že je výhodnější pouze v tom, že není určena spodní hranice správních trestů. Kromě toho, že se posuzuje výhodnost v celém komplexu, je zde specialita skutkové podstaty přestupku podle § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu a přestupku podle § 35 odst. 1 zákona č. 65/2017 Sb., která spočívá ve speciálním subjektu přestupku (řidič vozidla).
63. Žalovaný odmítl i námitku proti neopatření výpisu z Rejstříku trestů, zákon to neukládá. Magistrát nehodnotil v neprospěch žalobce zahlazené přestupky podle evidence. Sankce shledal žalovaný jako přiměřené, nelikvidační a řádně odůvodněné a jejich výše není ani protiústavní (srov. nálezy Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 14/09).
64. Žalovaný souhlasil, že nepřiměřená délka řízení je polehčující okolnost, v daném případě však na výslednou sankci neměla délka řízení vliv, protože magistrát hodnotil několik polehčujících a přitěžujících okolností.
65. Krajský soud dospěl k závěru, že **žaloba není důvodná**.
66. **Námitku nepřezkoumatelnosti** napadeného rozhodnutí soud neshledal opodstatněnou.
67. Pokud jde o obsah pojmu nepřezkoumatelnosti, odkazuje soud na ustálenou judikaturu (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, č. 787/2006 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44, č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007-64, nebo ze dne 25. 5. 2006, č. j. 2 Afs 154/2005-245), ze kterých se podává, že rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, jestliže není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu; z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci v žalobě; proč považoval žalobní námitky za liché, mylné nebo vyvrácené nebo proč subsumoval skutkový stav pod zvolené právní normy. Dalším důvodem nepřezkoumatelnosti rozhodnutí může být případ, kdy soud opomněl přezkoumat některou ze včas uplatněných žalobních námitek. Nesrozumitelné je pak rozhodnutí krajského soudu především tehdy, pokud z něho není zřejmé, jak soud rozhodl, v jaké věci, pokud výrok neodpovídá odůvodnění, případně pokud jsou v rozhodnutí krajského soudu jiné vnitřní rozpory. Dle judikatury Ústavního soudu (viz např. nálezy ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, a ze dne 21. 10. 2004, sp. zn. II. ÚS 686/02) je jedním z principů, představujících součást práva na řádný proces a vylučujících libovůli při rozhodování, i povinnost soudů své rozsudky řádně odůvodnit (ve správním soudnictví srov. § 54 odst. 2 s. ř. s.). Z odůvodnění tak musí vyplývat vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Nepřezkoumatelné rozhodnutí nedává dostatečné záruky pro to, že nebylo vydáno v důsledku libovůle a způsobem porušujícím ústavně zaručené právo na spravedlivý proces.
68. Námitku k **nevypořádané námitce podjatosti** neshledal soud důvodnou.
69. Magistrát podání nepovažoval za námitku podjatosti a její podání shledal jako zneužití práva. Žalovaný považoval námitku podjatosti za podanou neexistujícím subjektem.
70. Obdobnou situaci se stejnou asociací posuzoval Nejvyšší správní soud ve svých rozsudcích ze dne 30. 10. 2019, č. j. 1 As 239/2019-24, ze dne 14. 8. 2019, č. j. 8 As 296/2018-41, a ze dne 19. 9. 2019, č. j. 1 As 265/2018-33, a dospěl k závěru, že v době podání odporu

asociace doposud nebyla zapsána do příslušného rejstříku, tedy právně nevznikla (viz § 226 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku) a proto její podání neměla žádné právní účinky. Na tato podání nelze nahlížet ani jako na podání učiněná statutárním orgánem jako fyzickou osobou vlastním jménem (§ 34 odst. 4 správního řádu). Na odpor podaný asociací je proto nutno hledět, jako by vůbec nebyl podán. Magistrát a žalovaný se tak neměly s čím vypořádat.

71. Nedůvodná je **námítka nezapočtení zákazu činnosti** v délce čtyř měsíců od nabytí právní moci prvního (zrušeného) rozhodnutí o přestupku dne 18. 8. 2017 do jeho zrušení ve správním přezkumném řízení dne 12. 12. 2017. Započtení zákazu činnosti se děje až ve výkonu rozhodnutí, po jeho právní moci (srov. § 350 zákona č. 141/1961 Sb., trestní řád).
72. Neopodstatněná je i **námítka, že rozhodnutí je nezákonné z důvodu změny oprávněné úřední osoby**. Správní řízení na rozdíl od řízení před soudem nezná pravidlo zákonného soudce. Krajský soud se ztotožnil v této otázce s argumentací žalovaného a dále doplňuje, že z § 15 odst. 2 správního řádu ani z jiného ustanovení správního řádu neplyne, že by v celém správním řízení musela figurovat pouze jedna oprávněná úřední osoba a že by nemohla existovat zastupitelnost, resp. rozdělení procesních úkonů v jednom řízení mezi několik oprávněných úředních osob; pravidlem např. bývá, že rozhodnutí podepisují vedoucí zaměstnanci (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2015, č. j. 5 As 197/2014-26). Nebyla porušena ani zásada bezprostřednosti, protože magistrát rozhodoval na základě jím provedených důkazů, zejména svědeckých výpovědí policistů, videozáznamu a fotografií s výsledky orientačních zkoušek přístrojem DrugWipe 5S.
73. Nedůvodná je **námítka, že jméno oprávněné úřední osoby žalovaný sdělil žalobci pozdě**, tj. jeden den před doručením rozhodnutí o odvolání. Žalobci nic nebránilo podat námitku podjatosti hned po obdržení sdělení jména oprávněné úřední osoby. Ostatně žádnou překážku sám žalobce netvrdí a navíc nevznese žádný důvod podjatosti Mgr. L. H. ani v žalobě, ani po celou dobu soudního řízení správního. V takovém případě se jeví jeho žalobní námitka jako účelová.
74. Soud neuvěřil tvrzení žalobce, že **řidičský průkaz nepředložil**, protože **policisté na tom netrvali** poté, co jim řekl, že ho má v kufru, že **policisté netrvali na lékařském vyšetření s odběrem biologického materiálu** poté, co žalobce viděl lékaře ve Vojenské nemocnici Olomouc, a že **policisté žalobce nepoučili o následcích odmítnutí lékařského vyšetření s odběrem**. Výpovědi obou policistů byly přesvědčivé a důvěryhodné, v souladu s úředními záznamy a postup policie byl standardní. Lékařské vyšetření s odběrem bylo nutné ke zjištění přesného množství jiné návykové látky, a tedy i úrovně ovlivnění žalobce jinou návykovou látkou při řízení motorového vozidla.
75. Žalobce byl, jak již soud konstatoval, řádně poučen o povinnostech účastníka provozu na pozemních komunikacích, což také potvrdily provedené svědecké výpovědi policistů. Musel si tedy být vědom toho, že k odbornému lékařskému vyšetření je vyzván jako účastník provozu na pozemních komunikacích, v důsledku předchozího pozitivního orientačního vyšetření, které bylo provedeno poté, co byl jako řidič vozidla s tímto vozidlem policejní hlídkou zastaven a kontrolován.
76. Po pečlivém studiu správního spisu včetně šesti záznamů z kamer z celé kontrolní činnosti policejního vozidla ani soudu nevznikly žádné pochybnosti, které by mohly vést k jiným skutkovým závěrům. Ani žalobce nijak nezpochybnil důvěryhodnost policistů, jejichž

výpovědi se zásadně považují za věrohodné, jak dovodila mnohokrát soudní judikatura. Z žádných důkazních prostředků ani košatých tvrzení žalobce nelze podle soudu shledat jakoukoli horlivost policistů. Pokud by žalobce na svém tvrzení trval, musel by předložit či navrhnout v rámci přeneseného důkazního břemene důkaz k prokázání svého tvrzení. Žalobce neprokázal ani své tvrzení, že orientační zkouška proběhla podruhé, a to s negativním výsledkem. Soud se shoduje se správními orgány v tom, že další dokazování bylo nadbytečné, protože skutkový stav byl zjištěn dostatečně. Soud rovněž uvěřil shodně se správními orgány lékařské zprávě a protokolu o vyšetření žalobce, k jinému závěru neměl soud žádný důvod. Lékařské zprávy relevantně nezpochybnil ani žalobce.

77. Podle soudu v daném případě nebyla věrohodnost policistů zpochybněna tvrzením žalobce, že se chovali nevhodně a nezdvořile. Nic takového nebylo ve správním řízení ani v soudním řízení správním zjištěno a žalobce to neprokázal, ani netvrdil nic, na základě čeho by bylo třeba pokračovat v dokazování a tuto skutečnost ověřovat. Nenasvědčuje tomu záznam z kamer policejního vozidla, byť je zde zachycen jen obraz bez zvuku. Na záznamech je skutečně vidět, že po celou dobu kontroly jednání policistů se žalobcem probíhalo bezkonfliktně, klidně a žalobce se usmívá celou dobu a stále mluví.
78. **Nepravdivé je tvrzení žalobce, že mu nebylo prokázáno, že se přestupků dopustil,** a že závěr správní orgány postavily jen na výpovědích policistů a úředních záznamech. Jak již uvedly správní orgány ve svých rozhodnutích, spáchání přestupků magistrát prokázal svědeckými výpověďmi policistů, fotografiemi s výsledky orientační zkoušky, lékařskou zprávou, protokolem o lékařském toxikologickém vyšetření, záznamem z kamer. Tento souhrn důkazů poskytl ucelený obraz skutkového děje a byl zcela v souladu s úředními záznamy jakožto podklady rozhodnutí.
79. Na záznamu ze zadní kamery v čase 23.15 h (4. soubor na CD) je vidět, že žalobce předal policistovi jen jeden doklad. V čase 23.21 h policista pořídil fotografii výsledku orientační zkoušky. V čase 23.24 h žalobce vystoupil z vozidla a v 23.29 h žalobce otevřel kufr, zamknul vozidlo a odjel s policisty vozidlem policie.
80. Magistrát prokázal i to, že žalobce byl opakovaně řádně poučen o následcích odmítnutí lékařského vyšetření spojeného s odběrem biologického materiálu. Soud v tomto směru především odkazuje na osvědčení opakovaného poučení ve výpovědích policistů, potvrzené lékařskou zprávou (za účasti dalších svědků – zdravotních sester) a protokol s podpisem lékaře. Nadto soud připomíná, že žalobce je jako držitel řidičského oprávnění, a tedy osoba odborně způsobilá, povinen znát pravidla provozu na pozemních komunikacích a povinnosti řidiče motorového vozidla, včetně povinnosti dle § 5 odst. 1 písm. g) zákona o silničním provozu, jakožto i následky nepodrobení se výzvě policie.
81. Žalobce byl k podrobení se odbornému lékařskému vyšetření spojenému s odběrem biologického materiálu vyzván jakožto řidič – přímý účastník provozu na pozemních komunikacích před určitým časovým okamžikem s tím, že tento časový okamžik předcházela výzvě v rozumném časovém odstupu a bezprostřední souvislost s provozem na pozemních komunikacích byla zachována. Z tohoto pohledu není rozhodné, zda přítomnost návykové látky byla prokázána.
82. Lichá je **námítka o nesprávné skutkové a právní kvalifikaci.** Žalobce spatřoval pro něj příznivější právní úpravu v úpravě přestupku podle § 35 odst. 1 písm. p) zákona č. 65/2017 Sb., oproti úpravě podle zákona o silničním provozu. Důvodem měla být absence dolní hranice pokuty a zákazu činnosti přestupku podle zákona č. 65/2017 Sb. a

možnost upuštění od sankce (úřad pokutu uložit může, ale nemusí, viz formulace „může uložit“).

83. Soud s tímto právním názorem nesouhlasí a ztotožňuje se s právními závěry žalovaného, že v zákoně o silničním provozu jde o přešůpek speciální. Žalobce dále opomenul, že pokud jsou splněny podmínky, které stanoví zákon, pojem „může“ (nebo „lze“, „přihlédne se“) znamená „musí“; volné správní uvážení již postupně zaniká (viz k tomu například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2007, sp. zn. 4 As 75/2006, publ. pod č. 1194/2007 Sb. NSS). Jak dokazuje vývoj judikatury k tomuto tématu, sloveso „může“ (popřípadě „lze“) stále častěji znamená „musí“, a to v zájmu předvídatelnosti veřejnoprávního rozhodování a omezení jeho libovolnosti (ideálním příkladem je udělování státního občanství, kde bylo sloveso „může“ vyloženo jako „musí“ a zdánlivě demonstrativní výčet podmínek pro udělení státního občanství ČR byl vyložěn jako výčet taxativní, a usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2005, sp. zn. 6 A 25/2002, publ. pod č. 906/2006 Sb. NSS). Zejména však lze toto veřejnoprávní uvážení použít typicky při udělování sankcí a určování jejich výše, při zmírňování tvrdostí či například v licenčním povolovacím řízení (srov. Molek, P. Právní pojem „pronásledování“ v souvislostech evropského azylového práva. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2010, s. 116).
84. Jako nedůvodnou shledal soud **námítku, že sankce je nezákonná a její odůvodnění nepřezkoumatelné**. Žalobce považoval za vadu, že správní orgány nezohlednily všechna zákonná kritéria pro uložení sankce a neuvedly, jaký vliv posuzované okolnosti měly na výši sankce a zda byly polehčující či přitěžující. Podle žalobce správní orgány měly zohlednit čas spáchání přešůpků, kdy nemohl být nikdo ohrožen. Navíc podle lékaře žalobce pod vlivem nebyl. Správní orgány nezohlednily ve prospěch žalobce značné průtahy řízení (vlivem zrušení prvního rozhodnutí o přešůpku v prvním odvolacím řízení). V rozhodnutí o přešůpku, které magistrát vydal rok po prvním rozhodnutí, neměla být sankce ve stejné výši, měla být nižší. Správní orgány nezohlednily a nepopsaly svou rozhodovací praxi. Další vadou bylo, že správní orgány nezohlednily majetkové poměry žalobce a věk blízký nezletilému. Správní orgány nemohly žalobci klást k tíži, že se neúčastnil projednání přešůpku a že neprojevil lítost. Závěr o přiměřenosti výše sankcí neobsahuje žádné odůvodnění.
85. Podle § 12 odst. 1 zákona o přešůpcích při *určení druhu sankce a její výměry se přihlédne k závažnosti přešůpku, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům, k okolnostem, za nichž byl spáchán, k míře zavinění, k pohnutkám a k osobě pachatele, zda a jakým způsobem byl pro tůž skutek postižen v disciplinárním řízení*.
86. Ustanovení § 12 odst. 2 zákona o přešůpcích pak stanoví, že se za více přešůpků téhož pachatele projednaných ve společném řízení uloží sankce podle ustanovení vztahujícího se na přešůpek nejpřísněji postižitelný. Z tohoto ustanovení magistrát vycházel a vysvětlil své úvahy podrobně v rozhodnutí. Za přísněji postižitelný přešůpek magistrát shledal odmítnutí lékařského vyšetření s odběrem biologických materiálů. Ze zákonem stanoveného rozpětí 25 000 až 50 000 Kč magistrát uložil žalobci pokutu 30 000 Kč a zákaz činnosti z rozpětí jednoho až dvou let uložil v délce 16 měsíců.
87. Soud dává zapravdu žalobci v tom, že v řízení o přešůpku platí, že obviněný má právo hájit se způsobem, který sám uzná za vhodný. Není povinen přispívat k prokázání svého obvinění, způsob jeho obhajoby nemůže být hodnocen v jeho neprospěch. V opačném

případě by se tím zcela popíralo právo na obhajobu. Obdobně nelze neprojevení účinné lítosti, tam kde s tím zákon nepočítá, považovat za okolnost relevantní pro výši sankce. S přihlédnutím k další argumentaci tato vada však neměla vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.

88. Správní orgány v řízení o přestupku nejsou povinny přitěžující a polehčující okolnosti důsledně odlišit, nýbrž postačí, když přezkoumatelným způsobem popíší, ke kterým skutečnostem při ukládání výše sankce přihlédly a ke kterým, i přes námitku žalobce, nikoliv (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 3. 2017, č. j. 7 As 332/2016-44, ze dne 28. 6. 2017, č. j. 6 As 301/2016-36 či ze dne 20. 12. 2017, č. j. 6 As 297/2017-34).
89. Z rozhodnutí správních orgánů je zřejmé, že se při stanovení výše sankce zákonnými hledisky zabývaly a uvedly, ke kterým hlediskům přihlédly a jaký měla vliv na výši uložené sankce. Magistrát přihlédl k tomu, že přestupek žalobce spáchal formou nepřímého úmyslu, protože odmítl odběr biologického materiálu po poučení o následcích a policisté uvedli, že z něj byl cítit silný zápach marihuany, kterou žalobce musel požit těsně před jízdou nebo během ní. Druhý přestupek žalobce spáchal z nedbalosti a šlo o méně závažné porušení zákona. Jako polehčující okolnost magistrát zohlednil to, že přestupky neměly za následek materiální škody a nedošlo k přímému ohrožení života a zdraví žalobce a dalších osob. Podle magistrátu charakter místa a času nebyl podstatný, neboť nehraje roli, kdy a kde se řidič odmítne podrobit lékařskému vyšetření a kdy a kde nepředloží řidičský průkaz. K osobě pachatele magistrát uvedl, že ho posuzoval podle evidenční karty řidiče a podle toho odůvodnil celkovou výši sankce. Žalobce se v posledním roce nedopustil žádného přestupku, který se eviduje v kartě řidiče. Žalobce se v posledních třech letech dopustil tří méně závažných přestupků v dopravě. Žalobce se nedostavil k ústnímu jednání ani seznámení s podklady rozhodnutí, s magistrátem nespolečně pracoval a neprojevil účinnou lítost. Uloženou sankci magistrát „shledal za přiměřenou závažnosti spáchaných přestupků“ s tím, „že splní svůj výchovný účel jak z hlediska individuální, tak i generální prevence“ a sankci magistrát „považoval za odůvodněnou, přiměřenou a v plné míře respektující § 12 zákona o přestupcích, v souladu se zásadami správního trestání“ a takovou, aby „u žalobce do budoucna zajistila stav, kdy se obdobného jednání vyvaruje“.
90. Magistrát uvedl, že jako přitěžující okolnost shledal to, že se žalobce dopustil dvou přestupků. S tím soud souhlasí, protože souběh je obecnou přitěžující okolností. Soud hodnotí postup magistrátu jako mírný, ve prospěch žalobce. Magistrát nemohl užít zásadu asperační (zostřovací), protože přestupek se stal 23. 3. 2017, tj. před nabytím účinnosti zákona o odpovědnosti za přestupky. Podle této zásady a § 41 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky by magistrát mohl správní trest uložený za nejprísnejší postizitelný sbíhající se přestupek zostřit například tím, že by ho uložil nad horní hranici zákonem stanoveného rozpětí. To však platí jen pro přestupky spáchané po 1. 7. 2017.
91. Správní orgány hodnotily též samotnou osobu pachatele, který se opakovaně protiprávního jednání dopouštěl.
92. Je třeba zdůraznit, že kritéria vyjmenovaná v § 12 odst. 1 zákona o přestupcích jsou demonstrativní, není tedy třeba, aby správní orgány vyčerpávajícím způsobem přezkoumaly naplnění každého z nich; účelem tohoto ustanovení je dát správním orgánům kritéria k potřebné individualizaci ukládané sankce tak, aby nebyla arbitrární a pouze obecně odůvodněná. Správní orgány v této věci nepřekročily zákonné meze správního

uvážení a stanovily sankci v přiměřené výši (srov. obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 8. 2016, č. j. 6 As 119/2016-36). Žalobce byl poučen policisty, že by se mohl dopustit přestupku, přesto nepředložil řidičský průkaz a nenechal se vyšetřit a nenechal si odebrat biologický materiál. Spáchal tak přestupek nejméně z vědomé nedbalosti, protože věděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ale bez přiměřených důvodů spoléhal na to, že tento zájem neporuší nebo neohrozí.

93. Závěrem soud shrnuje, že správní orgány zjistily správně skutkový stav, vybraly správně právní předpisy, pod které jej subsumovaly a z toho vyvodily v souladu se zákonem správné skutkové i právní závěry, se kterými se soud ztotožnil.
94. Soud rozhodl o nákladech řízení v souladu s § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok III) a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadoval, proto se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok II).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Olomouc 31. března 2020

JUDr. Martina Radkova, Ph.D. v. r.
samosoudkyně